

„Még kér a nép...”

Két éve zajlik Ukrajnában az orosz–ukrán háború, amelynek egyre tragikusabbak a következményei. A hadiállapot nem enyhült, a feszültséget minden oldalról már szinte tapintani lehet. Kárpátalján is egyre több alkalommal zúgnak a felszálló rakétákat jelző szirénák, amelyek hangja lélekbemaró. Az oktatási intézményekből óvóhelyre kísérik a gyerekeket, s így megbomlani kényszerül a tanmenet és a gyermekek nyugalma. A hideg, mord óvóhelyek, pincehelyiségek és sötét folyosók közepette átélt félelem mély hatással van a felnövekvő generációkra, pedig számukra már a közösségépítés is nehéz feladattá válik ebben a vészterhes időszakban. Sok médiafelületen lehet olvasni a következő megállapítást: *egyre fogy a kárpátaljai magyarság*. Igen, ez tény, de ugyanúgy igaz minden nemzetre vonatkozóan is az ellehetetlenített helyzet miatt. Természetesen számunkra a magyarság aggasztó helyzete kerül előtérbe. Ám nem reménytelen a helyzet.

Kerek harmincöt éve, 1989. február 26-án zajlott le a Kárpátaljai Magyar Kulturális Szövetség (KMKSZ) alakuló gyűlése, amely kifejezte a nép akaratát, kérését: tömbösíteni kívánta a magyarságot Kárpátalja-szerte. Ez volt az a sarokkő, melyre azóta is folyamatosan szakadatlan erővel épít ez a szervezet, több-kevesebb sikerrel. A háború miatt a KMKSZ még nehezebb helyzetbe került az ukrán hatalommal szemben, ám sosem adta fel a harcot, most sem futamodik meg. Továbbra is mindent megtesz a magyar iskolák, óvodák támogatásáért, fenntartásáért, hiszen ezekben az intézményekben bővítheti tudását a jövő reménysége. Sajnos az elmúlt év novemberében egy megrendítő esemény főhajtásra kény-

szerítette a szervezetet, de nem a megadás és a feladás tekintetében, hanem az őszinte tisztelet okán, ugyanis váratlan hirtelenséggel elhunyt a szervezet alelnöke – Barta József. Ő volt az összekötő kapocs a magyar nemzet és az ukrán hatalom között. A Kárpátaljai Megyei Tanács képviselőjeként és a KMKSZ alelnökeként felbecsülhetetlen munkát végzett, ami reményt és védelmet is adott a helyi magyarság számára. Elvesztése komoly nehézségeket jelent nemcsak az azonnal fellángoló hatalmi harcok okán, hanem nemzeti értékeink, hagyományaink megőrizhetősége szempontjából is. A helyi magyarság igényli nemzeti hagyományainak, szokásainak megtartását. Mindehhez a KMKSZ igyekszik biztos hátteret nyújtani, e célért harcolni, kérni immár 35 éve. Az emberek óhajtják a közösséget, az együtt emlékező tevékenységet. Amint a Petőfi-idézet is jelzi: „Még kér a nép” – tehát igény van rá. Igény van az identitásunk megtartására, függetlenül a fájdalmas események hömpölygő áradatától. Elszenvedjük a háborús cselekmények súlyos következményeit, és egy biztos, biztonságos jövőről álmodik mindenki, nemzetiségétől függetlenül.

A jelen állapotok miatt mind a politikában, mind a közéletben sok mindent lehet a háború számlájára írni, de vajon érdemes? Mindig az adott helyzetet kell megoldani és kihozni belőle a legjobbat. Ha egy 35 éve tevékenykedő szervezet, melynek viharvert múltja és bizonytalansággal tűzdelt jövője van, tud küzdeni, akkor nem szabad feladni a reményt. Egyszer a légiriadók fájdalmas visítása is megszűnik, a fiaink is haza fognak térni, és a felnövekvő generációnak fogunk tudni adni – míg kérnek.